2012-27-RE

CAUSA 2012-27-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 8-4-2013 relativa al recurs d'empara 2012-27-RE

Número de registre 532-2012. Recurs d'empara

Sentència del 8 d'abril del 2013

BOPA núm. 19, del 24 d'abril del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de novembre del 2012, per la representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 13 de juliol del 2012 i contra l'aute del 25 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret fonamental esmentat, que reposi la recurrent en la plenitud dels seus drets mitjançant l'anul·lació de les resolucions objecte de recurs i que retrotregui "les actuacions al moment anterior de dictar-se el pronunciament a fi de que es tinguin en consideració les al·legacions exposades";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 7 de desembre del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 5 de febrer del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-27-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 de febrer del 2013, per la representació processal de la recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 31 de gener del 2012, el Tribunal de Corts va condemnar, mitjançant sentència, la Sra. Montserrat Gimeno Candela com a responsable en concepte d'autora d'un delicte major d'assassinat del seu espòs, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat, a la pena de 20 anys de presó i expulsió del Principat durant un període de 20 anys.

Segon

Tant el Ministeri Fiscal com la part defenent van presentar sengles recursos d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 13 de juliol del 2012, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia els va desestimar tots dos i va confirmar íntegrament la sentència de la primera instància.

Tercer

La representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el dret a la jurisdicció comprenent el dret a obtenir una resolució judicial raonada i fonamentada en Dret i que donés cabdal resposta a les pretensions formulades per la part, siguin o no favorables als interessos d'aquesta; al dret a la defensa i al dret al procés degut, considerant que no s'han analitzat les proves aportades, a diferència de les aportades pel Ministeri Fiscal, ometent l'aplicació del benefici pro reo i el dret a la presumpció d'innocència.

Quart

El 25 d'octubre del 2012, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Cinquè

El 19 de novembre del 2012, la representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 13 de juliol del 2012 i contra l'aute del 25 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Concretament, s'hauria vulnerat el dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió motivada i fonamentada en Dret, així com el principi de presumpció d'innocència.

En primer lloc, pel que fa a la manca de fonamentació de les resolucions impugnades, la part recurrent manifesta que les resolucions objecte de recurs obvien completament qualsevol referència als motius i a les proves en les quals aquesta part fonamenta les seves pretensions i, per contra, valora fets que no han estat provats durant el judici.

Segons el parer d'aquesta part, hi ha molts dubtes en relació amb la posició de la víctima, si aquesta estava dormint o no, si estava d'esquenes i si havia pres una medicació inductora de la son. D'aquestes incerteses tampoc es pot caracteritzar l'element de traïdoria, ja que és un element que diferencia els delictes d'homicidi del d'assassinat. Per tant, és d'una gran importància que

aquest element quedi demostrat, ara bé, en aquesta causa, el Tribunal de Corts va considerar que la víctima estava dormint, no que estigués d'esquenes a l'agressora.

Així mateix, cal destacar que també hi va haver desacord entre els pèrits (fins i tot entre els pèrits mateixos nomenats per la Batllia), no només en relació amb els resultats de l'autòpsia, sinó també pel que fa a la personalitat de la víctima. Per consegüent, aquesta part manifesta que no es pot donar per cert un fet que no estigui totalment demostrat.

En definitiva, allò que va quedar acreditat és que la posició de la víctima no es va poder establir amb certesa; només es van poder establir hipòtesis, unes més probables que altres depenent del pèrit sense que cap establís amb certesa aquesta posició en el moment de rebre l'agressió, cosa que implica que no es pot determinar si la víctima es trobava en una posició d'inferioritat en relació amb l'agressora, fet que determinaria el delicte d'assassinat i que en aquest cas no queda demostrat.

Per consegüent, el Tribunal Superior de Justícia ha interpretat erròniament aquests fets relatius a la posició d'inferioritat de la víctima i a l'element de la traïdoria, per tant, ha vulnerat el dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ja que la motivació existent en la sentència impugnada no és suficient per considerar acomplert aquest dret constitucional.

Aquesta part al·lega igualment que el Tribunal Superior de Justícia ha omès pronunciar-se respecte a la coincidència dels dictàmens de tots els pèrits que demostren com a mínim la circumstància atenuant de l'arravatament. El Tribunal Superior de Justícia també omet qualsevol referència a les proves que demostren els maltractaments i l'estat emocional en què es trobava la recurrent en el moment dels fets. Els pèrits també coincideixen en què la recurrent va estar influenciada per una distorsió de la realitat amb una marcada limitació del control volitiu dels seus actes. Per tant, quedava demostrat l'eximent incomplet de responsabilitat o com a mínim l'atenuant d'arravatament i obcecació.

També s'han obviat les proves, els informes i els testimonis de l'equip d'Atenció de la Dona Maltractada, que aquesta part indica de manera detallada. Com tampoc s'han tingut en compte les diligències prèvies obertes anteriorment i que van haver de ser arxivades, ja que la recurrent no va voler denunciar el seu marit.

La recurrent especifica en una llista les proves que s'han obviat per part del Tribunal Superior de Justícia i que no han merescut ni tan sols un mínim de motivació.

En segon lloc, pel que fa a la vulneració de la presumpció d'innocència, la part recurrent retreu al Tribunal Superior de Justícia que no explica el per què, de l'ampli ventall d'hipòtesis que es van plantejar, es va decantar per la més perjudicial per a la recurrent, fet que vulneraria tant el principi in dubio pro reo com el principi de la presumpció d'innocència.

No s'ha demostrat el delicte ni per les proves, ni pels indicis, i, per tant, el contrari significaria vulnerar el dret a la presumpció d'innocència, i el Ministeri Fiscal com a part acusadora no ha pogut demostrar que la víctima es trobava en situació d'indefensió en el moment de l'agressió i, per tant, no ha pogut demostrar la traïdoria.

En definitiva, aquesta part considera que no es pot condemnar la recurrent per un delicte d'assassinat sense cap circumstància modificativa de la responsabilitat penal i obviar totes les proves aportades per aquesta part. La recurrent s'ha trobat davant una cadena de despropòsits que ha derivat en una condemna d'assassinat que no ha resultat provat, i que no pot ser provat, ni de manera directa ni indirecta, per consegüent, s'ha condemnat a la recurrent sense una prova de càrrec vàlida i suficient.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió del dret fonamental esmentat, que reposi la recurrent en la plenitud dels seus drets mitjançant l'anul·lació de la sentència del 13 de juliol del 2012 i de l'aute del 25 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia "retrotraient les actuacions al moment anterior de dictar-se el pronunciament a fi de que es tinguin en consideració les al·legacions exposades."

Sisè

El 7 de desembre del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que allò que pretén la recurrent és que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i l'aplicació del dret efectuada pels jutges ordinaris, ja sigui en el moment de decidir en relació amb la pràctica de la prova, ja sigui en relació amb la valoració de la prova portada a terme.

Després de recordar el contingut i l'aplicació jurisprudencial de l'article 10 de la Constitució, el Ministeri Fiscal conclou que de l'examen concret d'aquest recurs d'empara se'n deriva una reproducció integral de les argumentacions que ja van fonamentar els altres escrits de la defensa al llarg del procediment i que divergeixen dels raonaments continguts en les resolucions impugnades. Efectivament, els tribunals ordinaris han valorat el conjunt de la prova practicada, ja sigui aquella que va ser incorporada en fase d'instrucció, ja sigui aquella que var ser practicada i proveïda en les dues instàncies jurisdiccionals. Les seves resolucions han estat plenament argumentades, coherents,

raonades i raonables d'acord amb la prova legítimament obtinguda i lícitament integrada en el procés i practicada amb plenes garanties de contradicció, per tant, no poden ser titllades d'arbitràries.

Aquestes consideracions tampoc comporten la vulneració del principi de la presumpció d'innocència, ja que s'ha practicat la prova de càrrec suficient que desvirtua aquesta presumpció.

Per consegüent, el Ministeri Fiscal demana al Tribunal Constitucional que declari la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, per manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions que conté.

Setè

El 5 de febrer del 2013, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents.

Vuitè

El 28 de febrer del 2013, la representació processal de la recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i reitera tot allò que va al·legar en l'escrit d'empara.

Novè

El 7 de març 2013, el Ministeri Fiscal, i, el 19 de març d'aquest mateix any, la representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com es fa constar en els antecedents, la representació processal de la Sra. Monserrat Gimeno Candela sol·licita l'empara del Tribunal Constitucional perquè anul·li la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 13 de juliol del 2012 mitjançant la qual es desestimava el seu recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Corts del 31 de gener del 2012. En aquesta darrera sentència, el Tribunal de Corts condemnava la recurrent com a autora del delicte major d'assassinat del seu espòs, sense circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 20 anys de presó i a l'expulsió del Principat durant un període de 20 anys.

La tesi de la seva defensa era que la Sra. Montserrat Gimeno Candela hagués hagut de ser absolta del delicte d'assassinat i condemnada només com a autora d'un delicte major d'homicidi, amb la circumstància excloent incompleta de responsabilitat o amb la circumstància atenuant d'arravatament, a la pena de 5 anys de presó.

Com es veu, les discrepàncies sorgeixen en l'apreciació de les circumstàncies que van concórrer en el fet d'occir el seu espòs. D'acord amb la sentència del Tribunal de Corts, recorreguda en apel·lació i confirmada pel Tribunal Superior de Justícia, es va donar la circumstància de traïdoria qualificativa d'assassinat. Segons el parer de la defensa no va concórrer la circumstància de traïdoria, però sí la d'arravatament. Pel que fa al Ministeri Fiscal, aquest va considerar que s'havia d'estimar a més de la traïdoria, l'agreujant de crueltat i d'acarnissament.

Plantejada així la controvèrsia, la recurrent en empara sosté, essencialment, que en les actuacions judicials que van dur a la condemna es va infringir l'article 10 de la Constitució. Segons el seu parer, no es van respectar els drets de la Sra. Montserrat Gimeno Candela a la jurisdicció i a un procés degut, en particular pel que fa al dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i al respecte de la presumpció d'innocència.

Segon

Com hem reiterat diverses vegades i de manera constant, quan el Tribunal Constitucional examina pretensions d'empara que al·leguen la vulneració de l'article 10 de la Constitució, no actua com un tribunal de cassació ni com una tercera instància que pugui revisar allò que es va discutir i decidir en les instàncies jurisdiccionals anteriors de caràcter ordinari. Aquesta no és la missió encomanada al Tribunal Constitucional. Aquest Tribunal no ha d'enjudiciar de nou allò que ja van decidir les instàncies anteriors, salvat que es donin les circumstàncies que confereixin rellevància constitucional a les qüestions debatudes en els processos ordinaris precedents, segons el cànon de constitucionalitat que ve establint aquest mateix Tribunal.

En suma, allò que pot i que ha de fer el Tribunal Constitucional en aquests casos es comprovar, després d'un primer examen de les al·legacions del recurrent en empara, si apareix respectat el dret a la jurisdicció, si s'ha obtingut una decisió fonamentada en Dret i si s'ha desenvolupat un procés degut davant un tribunal predeterminat per la llei. I, igualment, segons les al·legacions del cas, si s'ha garantit el dret a la defensa i a l'assistència tècnica d'un lletrat; si el judici ha tingut una durada raonable, d'acord amb els estàndards raonablement exigibles i si s'ha respectat tota la resta de garanties expressades en l'article 10.2 de la Constitució.

En particular, quan s'al·lega la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, aquest Tribunal ha de comprovar, abans de res, si les resolucions adoptades en les instàncies ordinàries prèvies es recolzen en raonaments jurídics o si aquests s'han omès. Una vegada suposada l'existència d'aquests raonaments, el Tribunal Constitucional es limita a ponderar si, prima facie, se'ls pot considerar com a mancats de tota lògica, d'irraonables, d'arbitraris o d'absurds. Tan sols si aquests greus defectes s'evidencien, aquest Tribunal Constitucional adquireix la competència per entrar a jutjar. Altrament, el Tribunal s'absté d'enjudiciar els fonaments de la decisió adoptada per la jurisdicció ordinària.

De tot això que acabem de dir, se'n deriva que no correspon a aquest Tribunal jutjar si els fets als quals fa referència aquest cas són constitutius d'un delicte d'assassinat o d'homicidi. Li correspon valorar si en el moment en què es van jutjar –és a dir, quan es va apreciar l'existència de l'assassinat i no només d'un homicidi- es van respectar els estàndards garantits per la Constitució en el seu article 10.

Tercer

En relació amb aquestes exposicions anteriors, no es pot apreciar que s'hagin vulnerat els drets a la jurisdicció i a un procés degut de la Sra. Montserrat Gimeno Candela. Efectivament, va ser jutjada en dues instàncies per un tribunal imparcial, degudament constituït conforme a allò que predetermina la llei: primer pel Tribunal de Corts i, després, pel Tribunal Superior de Justícia, que van coincidir en el seu judici. I, també ha pogut plantejar la seva pretensió de nul·litat d'actuacions davant el mateix Tribunal Superior de Justícia, que la va desestimar.

En realitat, els greuges que es dirigeixen a la sentència i a l'aute impugnats, pel que fa a la vulneració del dret a un procés degut, es basen, en essència, en aquests dos motius: la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i la infracció del principi a la presumpció d'innocència, ambdós garantits en l'article 10 de la Constitució, i aquestes vulneracions seran examinades de manera separada i successiva.

Quart

Sobre la primera qüestió hem de recordar que, quan s'al·lega la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, el criteri d'aquest Tribunal, reiterat constantment, ve sent que el Tribunal Constitucional ha de comprovar, abans de res, si les resolucions adoptades en les instàncies ordinàries prèvies es recolzen en raonaments jurídics o si aquests s'han omès. Una vegada suposada l'existència d'aquests raonaments, el Tribunal Constitucional es limita a ponderar si, prima facie, se'ls pot considerar com a mancats de tota lògica, d'irraonables, d'arbitraris o d'absurds. Tan sols si aquests greus defectes s'evidencien, aquest Tribunal Constitucional adquireix la competència per entrar a jutjar. En qualsevol altre cas, el Tribunal s'absté d'enjudiciar els fonaments de la decisió adoptada per la jurisdicció ordinària, sense recolzar-los, ni tampoc criticar-los.

En el recurs d'empara que actualment s'examina no hi ha cap dubte que, tant el Tribunal de Corts, com la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia van fonamentar les seves decisions en arguments jurídics. Efectivament, partint del fet que hi havia hagut traïdoria, van entendre que la conducta homicida de la Sra. Montserrat Gimeno Candela constituïa un delicte d'assassinat. I per apreciar la concurrència d'aquesta traïdoria qualificativa, ambdós Tribunals es van basar en la seva relació de fets provats. Els fets provats fixats pel Tribunal de Corts es troben exposats de manera molt detallada en el "Resultant" primer de la sentència. En aquest punt es detalla la conducta de la recurrent en set folis densos, conforme a l'apreciació que es va fer de les proves. Aquests fets van ser acceptats després de l'apel·lació en la sentència del Tribunal Superior de Justícia. En ells es destaca que la recurrent de 52 anys, aprofitant que el seu marit de 41 anys "es trobava nu i estirat adormit sobre el costat dret del llit, girat vers la paret, mitjançant una mancuerna metàl·lica de gimnàs que subjectava dues peses en forma de discs d'un quilogram, va colpejar-lo tres cops seguits al cap i després sobre la oïda esquerra" que el marit "tot i que estava en situació de confusió o commoció cerebral amb la seva capacitat de reacció disminuïda (…) es va girar per a intentar defensar-se però sempre en una posició d'inferioritat. Es va iniciar un forceig entre ambdós en el curs del qual la processada GIMENO, utilitzant un ganivet de cuina, li va clavar en diverses ocasions al cap i al coll". Segons l'autòpsia del cadàver es van apreciar 9 ferides contuses, 5 incisocontuses, 3 erosions, 3 equimosis, 33 ferides incises i 5 solcs cutanis. La sentència considera provat que la víctima estava dormida.

Partint d'aquests fets no s'aprecia, a efectes constitucionals, cap contradicció, ni afirmació irraonable, arbitrària o absurda en la fonamentació donada per la jurisdicció competent, excepte, és clar, dels problemes que suscita la recurrent sobre l'apreciació de la prova i que ha de ser examinada separadament.

Cinquè

Amb aquest punt s'entra en un altre ordre diferent de l'argumentació, que afecta a l'essència d'aquest recurs d'empara. Allò que realment combat el recurs d'empara és l'existència de la traïdoria. La recurrent nega l'existència de traïdoria. En canvi creu que s'han provat altres circumstàncies, favorables a la recurrent, que el Tribunal no dóna per acreditades. Entre elles, una alteració mental que no li havia permès comprendre la il·licitud del seu acte, o la por insuperable, etc. Certament, es tracta d'al·legacions pròpies d'una defensa en judici, però no van ser acceptades per la jurisdicció en cap de les instàncies; com tampoc el Tribunal Superior de Justícia va apreciar la circumstància agreujant esgrimida pel Ministeri Fiscal en l'apel·lació, de crueltat o d'acarnissament, que també va ser rebutjada en apel·lació.

Definit d'aquesta manera l'àmbit de la controvèrsia, resulta indispensable precisar quin és el rol que correspon en ella al Tribunal Constitucional. Ja s'ha dit que aquest Tribunal no actua ni com una tercera instància ni com un tribunal de cassació. I és cert que allò que se'ns planteja, tal com s'ha acotat aquesta controvèrsia, respon a un esquema típic de cassació, tal com es dissenya per la doctrina. No obstant això, aquesta funció ha estat exercida, bàsicament, dins la segona instància o apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia. Ja no es pot esperar una cassació. Aquesta funció no correspon al Tribunal Constitucional.

Aquest Tribunal pot i ha de jutjar si s'ha produït en el procés una indefensió. I en aquest cas és clar que no. La condemnada ha estat defensada amb arguments nombrosos i apropiats, malgrat no haver estat estimats pels tribunals ordinaris. No hi ha tampoc indefensió pel que fa a la prova, ja que es va acceptar la pràctica de les proves proposades per la defensa, incloses aquelles reiterades en apel·lació, excepte un cas d'impossibilitat material. En matèria de prova la Constitució garanteix el dret de la part a que no se'n rebutgi cap que pugui ser considerada central i que condueixi de manera raonable a la defensa. Tal cosa, en aquest cas, no ha succeït.

Tampoc s'ha condemnat l'acusada sense una prova de càrrec suficient, que és allò que garanteix en essència el dret a la presumpció d'innocència. Allò que ha succeït és que la versió dels fets donada per la defensa no va ser feta seva pel tribunal penal en cap de les instàncies, perquè li va resultar menys convincent o versemblant. Però al Tribunal Constitucional no li toca ara examinar totes les proves practicades –que van ser nombroses- per ratificar o corregir la conclusió a la qual va arribar la jurisdicció ordinària. Aquest Tribunal pot i ha de verificar que els arguments de la defensa van ser escoltats, entesos i que van merèixer l'atenció dels tribunals ordinaris, encara que no els reputessin convincents.

Això és allò que ha succeït en aquest cas. Sobre el més important –perquè qualifica el delicte d'assassinat- és a dir, la traïdora, el Tribunal de Corts raona la seva existència en el "Considerant" segon de la seva sentència, concretament en l'apartat b) en què explica per què arriba a la conclusió que la víctima estava dormida profundament quan va ser atacada (testimoni de la filla A., que va entrar a l'habitació abans del crim, segons la qual, quan el seu pare li va parlar ho va fer balbucejant amb la veu pastosa) i recull com acreditat en l'autòpsia, que havia pres Diazepam. Es basa igualment en les manifestacions dels doctors Gracia i Moreno per induir la posició en el llit del

marit quan va ser atacat, en relació amb el lloc de les ferides. En suma, rebutja la tesi de la defensa que abans de l'atac hi havia hagut una discussió prèvia o que la dosi de Diazepam trobada en el cos en l'autòpsia fos molt baixa. De manera que el Tribunal de Corts, amb el coneixement directe que dóna la immediació del judici oral i la flexibilitat de preguntar als testimonis i demanar precisions als pèrits va arribar a la conclusió esmentada, coneixent –però no acceptant- la tesi de la defensa.

I, això mateix, fa el Tribunal Superior de Justícia en la seva sentència del 13 de juliol del 2012, concretament en el IV "Considerant". I, ho fa després de resumir la tesi de la defensa la qual no considera convincent. El Tribunal Superior de Justícia entén que hi ha una prova indiciària suficient per arribar a la conclusió del Tribunal de Corts "essent absolutament raonable el judici d'inferència que fa el Tribunal de instancia". I afegeix "Ateses les característiques de l'arma utilitzada per l'acusada en aquest primer atac, unes peses o mancuernes, la localització i el tipus de ferides al cap (…), la conclusió raonable és que aquest atac li va provocar una situació de commoció cerebral que va limitar de manera molt notable, sinó impossibilitar, una defensa eficaç". Tot això i l'explicació de per què havia de considerar-se que la víctima estava d'esquenes, es raona en aquest "Considerant".

Convé destacar que en el V "Considerant", el Tribunal Superior de Justícia també explica, escoltant els pèrits, per què no procedia acollir la tesi de la defensa sobre la malaltia mental de l'agressora, ni sobre una situació de por insuperable com l'al·legada. Amb això, es vol dir que sí que es van examinar els punts de vista de la defensa, però sense compartir-los. No es comparteixen en funció de declaracions de pèrits o de testimonis i aquesta valoració de la prova és competència de la jurisdicció ordinària: no d'aquest Tribunal Constitucional, sinó de la jurisdicció penal.

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia combat expressament la interpretació que fa la defensa de les afirmacions dels pèrits i es torna a remetre a l'acte del judici oral. Així mateix, dóna una versió d'alguna de les denúncies mencionades per la defensa i que no condueixen a les conclusions que aquesta defensa n'extrau, sinó més aviat a d'altres diferents.

Sisè

En suma, un examen dels processos seguits contra la recurrent, des de la perspectiva de l'article 10 de la Constitució, no evidencia cap vulneració constitucional que permeti anul·lar la sentència i l'aute impugnats. Per tant, s'ha de desestimar íntegrament aquest recurs d'empara.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar íntegrament l'empara sol·licitada per la representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela contra la sentència del 13 de juliol del 2012 i contra l'aute del 25 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Montserrat Gimeno Candela, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 8 d'abril del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat